

двѣ три мѣста видѣхме по единъ двама души убити Турци и завалени въ колта да са непознаватъ. На едно мѣсто срѣцнахме двама трима Български солдати на които казахъ: Господиновци, ако ги убивате, недѣйте ги оставя по пжтьтъ да ги глѣдатъ людѣтъ, а на стърна отъ него; защото може да мине нѣкой Европейски дописникъ и ще нише за Българскитѣ варварства и звѣрства направени върху Турцатѣ; това не е добро за насъ и народа ни. Тогава ма попитахъ Г-не отдѣ си? — Отъ Стара-Загора имъ казахъ. — Ти незнаешъ ли колко Българи тий исклаха тамъ като овце и говеда, а ний сме убяли десина души Турцита много ли е, че сега искашъ да ги жалишъ, и това имъ е малко! Послѣ ни казахъ: «хайдѣ вървете си по пжтьтъ това не е ваша работа да знаете какво ще правяшъ съ тѣхъ и защита ги — и ний си трѣгнахме и ги изминахме. Прѣзъ нощта къмъ съмнуване ни захвана единъ голѣмъ силенъ, западенъ вѣтръ, който поледи пжтьтъ ни и кога се съмна въ зори едвамъ простягнахме въ Габрово, гдѣто се отморихме на единъ дюканиъ, поханахме си и пихме по едно никакво кисело вино 4 гроша оката и се опжтихме къмъ Червений брѣгъ изъ долината по коритото на р. Янтра за къмъ Балкана.

На 6-й Януарий въ Петъба, когато почнахме да приближаваме Червений брѣгъ, съглѣдахме отъ Габрово до неко въ долината, все Русска войска и тонове, които се стараехъ да ги искачатъ на Балкана, а оттамъ да ги прѣваратъ прѣзъ върховетѣ му за въ Тракия. Ний помѣжду Русската войска си вървахме, но вървежтъ ни неспореше, защото се бѣхме много уморили и неспахме въ Дрѣново за да си съвземемъ силитѣ, та ни крѣпеше духтъ чрѣзъ надѣждата да са върнемъ на огнищата си. Искачихме се надъ стрѣмнийгъ Червений брѣгъ, долу въ ниското нищо невидѣхмъ, но щомъ поехме височината и вѣтръ захуча на главитѣ и ушитѣ ни, придруженъ съ сиѣгтъ, който взе да хвърва дадъ насъ и подъ насъ, а ний рѣшихме да си слѣдваме пжтьтъ, макаръ и да ни разубѣждавахъ нѣкои отъ стърна, да не се впушаме въ такова дързско пжтуване,